

LAIVAS

No. 34. Metai IX

Rugp.-Aug. 17, 1929

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

GAL. 3, 16-22.

BROLIAI, Pažadėjimai buvo padaryti Abraomui ir jo sėklai. Nesakoma: ir sėkloms, lyg kad jų būtų daug, bet apie vieną: Ir tavo sėklai, tai yra Kristui. Taigi, aš sakau taip: Dievo patvirtintojo testamento duotasis po keturių šimtų ir trijų dešimtų metų įstatymas nepanaikina, taip kad pažadėjimas virstų nieku. Nes jei tėvainystė gaunama įstatymu, jau ne be pažadėjimas. Bet Abraomui Dievas ją davė pažadėjimu. Tai kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl pažengimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadėjimas. Įstatymas angelų įsakytas per tarpininką. Tarpininko nėra kame yra vienas. Dievas gi yra vienas. Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo pažadėjimui? Anaiptol. Nes jei būtų buvęs duotas įstatymas, kur galėtų padaryti gyvus, teismus būtų tikrai iš įstatymo. Bet Raštas užra-

E v a n g e l i j a

LUK. 17, 11-19.

ANUO metu Jėzus keliandamas į Jeruzalę ėjo tarp Samarijos ir Galilejos. Jam įeinant į vieną sodžių, jis sutiko dešimts raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir pakėlė balsą, sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų. Pamatęs juos, jis tarė: Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad besidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrįžo garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas parpuolė ant veido prie jo kojų; tai buvo samaritanas. Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne dešimts pagijo? kur gi devyni? Neatsirado, kas sugrįžęs duotą garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtautis. Taigi jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.

kino visa po nuodėme; pažadėjimas turėjo būti suteiktas tikintiesiems tikėjimu į Jėzų Kristų.

Joninių Papartis.

BĖGA DIENELEŠ.

Skubėja jau metai,
Lyg vejami ratai —
Gyvenims toks trumpas;
Tik spėjai ateiti,
Jau ženki pašlaitėn —
Jau senas, jau kumpas.

Tad trumpą tą laiką
Naudokim su saiku,
Ir branginkim dieną;
Nes karstas netoli,
Patinki, kaip brolių —
Ir merki blakstienas.

Balvianė
Kašyrius

Ēmimas Į Dangu Švenč. P. Marijos.

2/17-1934

111+21

Marija nekalta prasidėjo. Ji nekalta gimė. Jokia dėmė, mažiausias plėtmelis nesumažino Joje sudėtosios pašventinamosios Dievo malonės šviesos.

Vienok ir Ji turėjo pereiti per tamsuosius mirties vartus, kol jos kunas ir siela pateko dangun. Daug Dievo dovanų buvo Joje sudėtų, bet tarp jų nebuvo nemarumo dovanos.

Ji turėjo būti panaši į savo dieviškąjį sūnų. Jis mirė; ir Ji turėjo mirti. Jis mirė sunkiai kentėdamas. Ji tas kančias iškentė savo širdyje, stovėdama po kryžium. Ji tuomet nemirė. Ji atkentėjus kartu su Sūnumi, mirė vėliau. Ji mirė labai ramiai. Ji, galima sakyti,

užmigo saldžiu miegu Viešpatyje.

Seniausioji Legenda.

Legenda yra pasakojimas apie ką nors nepaprasto, kurio tikrumo negalima pilnai įrodyti.

Tokia legenda yra apie Šv. Panos Marijos mirtį. Ji taip nupasakoja:

“Dangus taip sutvarkė, kad visi apaštalai, išskyrus šv. Tomą (Tamošių), susirinko iš visų pasaulio kraštų prie Šv. Panelės mirties patalo. Jie rado dar ją gyvą. Jie atsiveikino ją. Ji laimino juos. Paskui užmerkė akis ir tuomet jos gryna, nekalta siela apleido kūną. Ji nuėjo pas Dievą.

Apaštalai parengė laidojimo vietą.

Jie įvyniojo kūną į lininius audeklus ir sudėjo karste.

Belaukdami kol daugiau Kristaus mokinių ir kitų krikščionių susirinks į laidojimą, apaštalai šalimame kambaryje giedojo psalmes ir giesmes garbei savo Motinos.

Kuomet suplaukė didžia minia krikščionių, tai visi lydėjo kūną į laidojimo vietą, giedodami psalmes ir giesmes.

Kūną sudėjo gražioje vietoje, uoloje iškaltame grabe, netoli nuo Alyvų Daržo. Uždarę grabo angą, apaštalai ir kiti susirinkusieji ilgai meldėsi ir giedojo.

Jiems sustojus giedoti, pasigirdo labai gražūs, melodingi garsai. Juos visi girdėjo, bet niekas nematė giedančiųjų. Visi nusprendė, kad tai angelų giesmės girdėti. Jie garbina busimą savo karalienę.”

Šv. Jonas Damaskietis mini savo raštuose, kad į trečiąją po palaidojimo dieną parvyko Jeruzalėn Tomas apaštalas. Jis labai troško pamatyti ir pagerbti tą kūną, iš kurio Dievo Sūnus paėmė sau kūną.

Eina visi apaštalai ir daugiau krikščionių prie grabo. Atidaro uolos angą. Kūno jau nebėra. Grabas tuščias. Jaučiami kvapai nežemiškųjų gėlių.

Kur kūnas pranyko, niekas nematė. Dievas taip pat neapreiškė, kur jis yra. Apaštalai nusprendė, kad tas nekaltas kūnas, tas Dievo Sūnaus gyvenimas, turėjo būti paimtas dangun. Dievas neleido jam tapti kirminų maistu.

Jeruzalės Santaryba 1672 metuose be kitų dalykų pareiškė: “Beveik negali būti jokių abejonių, kad švenčiausioji Pana Marija yra ne tik didis ir stebuklingas ženklas ant žemės, nes ji nešiojo Dievą, tapusį kūnu ir pasiilko mergelė, bet Ji yra taip pat didis ir stebuklingas ženklas danguje, nes Ji

ten paimta su kūnu ir siela. Nes, nors Jos nekalčiausias kūnas buvo sudėtas karste, bet, panašiai mūsų Viešpaties kūnui, jis trečiąją dieną tapo prikeltas ir paimtas į dangų.”

Nors ėmimas į dangų Šv. Panos Marijos kūno nėra, tikriausioje prasmeje, Bažnyčios išspręsta tikėjimo tiesa, bet tam tikėjimui Bažnyčia ne tik nesipriešina, bet jį remia.

Mokyтasis popiežius Benediktas XIV pastebi: “Butų perdrąsu ir peiktina kiekviename, kuris keltų abejonių ir klausimų apie tajį visų amžių gražų ir guodžiantį tikėjimą.”

“Užmokestis nuodėmės yra mirtis.” Šv. Pana Marija nuo pat savo prasiždėjimo valandos buvo apsaugota nuo nuodėmės. Taigi suprantama, kad mirtis ir neturėjo teisės viešpatauti ant Jos. Jos nekaltas kūnas negalėjo būti pavestas sugedimui.

Kristus, Šv. Marijos Sūnus, buvo mirties nugalėtojas. Jis negalėjo leisti, kad tas kūnas, kuriame Jo žmogiška prigimtis gavo pradžią ir gyvybę, būtų sunaikintas, kaip kiti nuodėmingi žmonių kūnai.

Šv. Bernardas sako: “Kada mūsų Viešpats atėjo į šį pasaulį, Marija ap-rupino Jį puikiausia buveine čia ant žemės, bažnyčia savo mergiškame iš-čiuje. Atsilygindamas, Viešpats šioje dienoje iškelia Ją ant aukščiausio sosto danguje.”

Krikščionims katalikams neblieka ką kita daryti, kaip džiaugtis ir linksmintis tokiu žmogiškos prigimties išaukštinimu.

Savo dvasios jėgomis reikia dažniau prisiziūrėti į Šv. Panelės garbę danguje, kad širdys ten palinktų, kad dvasia to garbingo gyvenimo pasiilgtų, jo ieškotų ir jam pelnyti savo gyvenimą aukotų.

Blaivėk, Žmogau!

Mūsų dienų visuomenės svarbiausias šiandie klausimas: — ar, Tamsta, turi geros degtinės? Kas apie ją nekalba? Daugybė žmonių ją slapta daro, girdo namiškius, pasitaikomus svečius; nuodija jų kūną ir sielą. Baisi yra atsakomybė papiktintojams, o dar didesnė tiems, kurie savo viliojimais ardo žmogaus amžiną ir laikiną laimę. Blaivėkite, žmonės!

Chicagoje viename susirinkime nugirstas sekantis pasikalbėjimas.

— Jonai, išgerk už mano sveikatą: gera, brangi degtinė, iš Kanados. —

— Tai tu, Petrai, manai, kad man išgėrus degtinės, Tamstai bus sveikiau?

Leisk geriau, aš už Tamstą pavalgysiu. —

— Tu vis, Jonai, su juokais. Žinai, taip žmonės kalba. Ne tai, kad man būtų sveikiau, bet pačiam geri vaistai ne pro šalį. —

— Na, o sveikam žmogui kas pila vaistus? Juk tada sveiką susirgdytum. —

— Aš nesakau, kad tu ligonis, bet gali apsirgti, o degtinė geriausiai apsaulgoja nuo ligų. —

— O ar nebuvai šv. Kryžiaus ligoninėje, ar pats nematei kiek žmonių gavo ligų nuo degtinės? Ji, Petrai, ligų nesulaiko. —

— Tai tu, Jonai, vis pasilieki blaivininkas? —

— Taip, nes įsitikinau, kad blaivybė man ir visuomenei gerą neša. —

— Įdomu, Jonai, būtų išgirsti tavi išvadžiojimai. Rasi ir mane atverstum. —

— Tavęs pataisyti nors nesitikiu vienu vakaru, bet kas mane privedė prie visiškos blaivybės galiu pasakyti. —

— Mielu noru paklausysiu. —

— Taigi: 1. Supratau, jog aš be svaigalų galiu labai gerai apsieiti. Užtat aš

nieko nenustoju jų nevartodamas.

2. Daug geriau sutvarkiau namus. Pinių neišleidžiu svaigalams, tad nupirkau šeimynai įvairių naudingų reikmenų.

3. Atsisakęs nuo svaigalų stiklo, visados jaučiuosi nuo jų nepriklausomas, — esu pilnai liuosas žmogus. Nes tik ten nėra liuosybės, kur žmogus blogai daro. Darydamas gerą, — jaučiasi laisvas.

4. Negerdamas svaigalų, visada pasilikau žmogus protingas ir nepavirtau į beprotį gyvulį.

5. Daugiau sutaupau, daugiau galiu gero daryti. Turiu "Laivą", "Draugą," "Šaltinį" ir kitus laikraščius, o taip gi šelpiu artimą vargę.

6. Kristaus Bažnyčia ragina mane susilaikyti nuo svaigalų, nes blaivininkų draugijas atlaisdais apdovanoja.

7. Noriu palaikyti gerą draugiją su tais, kurie patiko Viešpačiui ir tapo šventi. O jie buvo blaivininkai: šv. Jonas Krikštytojas, šv. Pranciškus Ksaveras, šv. Dominikas ir kiti.

8. 60,000 blaivininkų, gerbiamų visoje Amerikoje, t. y. visų tautų Seserys—vienuolės parodo, kaip kilnus yra dalykas blaivybė.

9. Mano brangiausioji dangiška Motina Marija ir šv. Juozapas, jaučiu, pagiria mano blaivybę.

10. Noriu pagelbėti trokštančiam ant kryžiaus Išganytojui išgelbėti sielas, užtat, susivaldydamas, svaigalų negerdamas ir Dievui nenusikalsdamas, duodu gerą kitiems pavyzdį. Ką, Petrai, į tai pasakysi. —

— Žinai, Jonai, tu tiesą kalbi. Aš norėčiau taipgi liuosybę atgauti, bet jei kas pasiūlo — neiškenčiu. —

— Nes molio Motiejus esi. Atsisakyk nuo pirmojo, o nuo antrojo svaigalų stik-

lelio bus lengviau atsisakyti. —

— Jonai, tu mane išgydyk nuo jų. —

— Gerai. Pirmiausiai — eik ir išliek į prausyklą visus svaigalus; antrą — naujų nepirk; trečią — svečiuos negerk. —

— Tik ne iškarto taip aštriai! —

— Ko laukti? Tu gi nori pasitaisyti? —

— Žinoma. —

— Tai pradėk nuo šios valandos. —

— Gerai, bet kas bus jei neišturėsiu. —

— Gausi pabaudą. —

— Kokią? —

— Už kiekvieną nusilenkimą svaigalams mokėsi po \$1.00 Marijonų Kolegijos Fondan. Nenorėsi bausmės — susivaldysi, o jei ne — ir bausmė dvigubą naudą neš. —

Taip jiedu pasikalbėjo, bet ar ištesėjo, neteko patirti. Paklibinkite Jūsų kolonijos blaivininkų draugijas. Tegul visi šaukia: Žmogau, blaivėk!

—o—

D. L. K. VYTAUTO NUOPELNAI

1430 m. 27 spalio d. mirė Didysis Lietuvos Kunigaikštis Vytautas-Aleksandras, istorijoje laimėjęs Didžiojo pravardę už savo politiką, karo žygius ir darbus katalikų bažnyčios naudai. Visa tai matuojama Europos mastu ir ji gaus garbingai pažymėti šią kultūrininką. Laikas ir mums susirūpinti, kad visi lietuviai, kuriems jis tiesioginiai dirbo, žinotų jo nuopelnus ir tinkamai kiek ištesėdami pagerbtų.

Lietuviams katalikams žinotina yra, kad Lietuvos valdovas Vytautas:

1) yra faktinis Lietuvos krikščionintojas žodžiu ir darbais. Jis skelbė, kunigams, atėjūnams, lietuviškai nemokant, katalikų tikėjimo tiesas ir pastatė bažnyčias: Airiogaloje, Ašmenoje (pranciškonams), Betygaloje, Braslave, Dauguose, Dubingiuose, Darsūniškyje, Eišiškėse, Gardine, Goniondze, Kaune pranciškonams, Kaune parapijos bažnyčią prie rinkos, Kelmėje, Kaltinėnuose, Kražiuose, Kernavėje, Laukėje, Lietuvių Brastoje, Pabaiske, Perlojoje, Raseiniuose, Senvar-

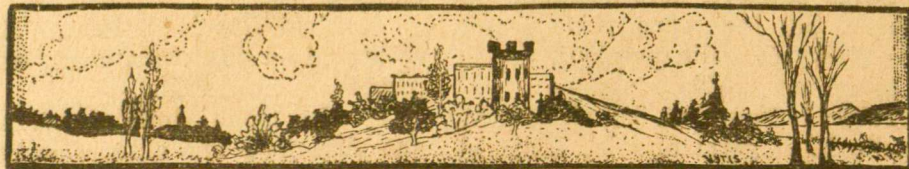
niuose, Švenčionyse, Trakuose, Utenoje, Viduklėj, Varniuose katedrą, Veliuonoje, Visokiuose, Litevskiuose ir Volkoviske. Žemaičiams įsteigė atskirą vyskupiją ir gausiai aprūpino jos ir Vilniaus katedras. Vytautas-Aleksandras projektavo įkurti Lietuvos valstybės bažnytinę provinciją.

2) A. a. vyskupas A. Baranauskas už visus kitus Didž. Vytauto nuopelnus aukščiau dėjo tai, kad tik savo valstybės pastangomis, kurios jam taip brangiai atsiėjo pinigais, žemėmis, žmonėmis ir bendrais pralaimėjimais dėl to politikoje, žymiai prisidėjo prie sulaikymo Timuro totorių antplūdžio; vadinas, visą Europą gynė nuo destruktinės nekrikščionių įtakos.

3) Pagaliau, dėjo rimtų ir nebergždžių pastangų Rytų Bažnyčiai priartinti prie Vakarų Bažnyčios.

Del šių nuopelnų skatinama lietuvių prisirengti tinkamai paminėti jo 500 metų mirties sukaktuves.

—o—

Juodasis Žaltys.

Misijonierius, tėvas Stanislovas, pasakojo mums sekantį nuotikį iš francuzų Gvinejos.

— Vieną kartą sustojau keletai dienų su broliu katechetu ir pora nešikų pas juodųjų sodžių. Sodžiaus galva, senis Mkogu, pasitaikė neblogas. Jo širdis prilinko juo labiau prie manęs, kad iškritusiam iš medžio ir susižeidusiam jo sūnui koją sužiūrėjau, aprišau, subandažavau ją. Už tą geradarbę Mkogu atsiuntė dovanų: ošką ir dvi vištas. Mums buvo tikras balius, nes maisto gauti nebuvo lengva. Ramiai praėjo pora dienų. Bet staiga senis Mkogu apsirgo. Pradėjo jį krėsti drugys. Karštis degino visus jo kaulus. Užstojo štai graži, vėsi naktis. Bet kaimo viršininkas pasijuto blogiau. Nors visur buvo tylu ir stebėtinai ramu, bet viršininko budoje kilo nerimas. Pradėjo jisai klajoti. Kiek atsipeikėjęs, pasišaukė savo burtininką, liepė patiekti nuo užkerėjimo vaistų, — jisai nei kiek neabejojo, kad jį kas nors užkerėjo. Ir savo burtininkui pagrasino, jei neišgydys, — gyvą iškepsias.

Burtininkas paruošė migdančių žolių arbatą. Išgėrė ir Mkogu nurimo. Bet štai jis susapnuoja baisų sapną. Regi Mkogu sapne juodą žaltį. Jisai apsi-vijo kelis kartus apie jį, suspaudė ir prašneko: “tegul baltasis žmogus mane sugauna, įmeta į verdantį vandenį ir tegul tau paduoda atsigerti to vandens, sumaišyto su mano nuodais ir krauju... Beregint pasveiksi. O jei jisai neįstengs manęs užmušti, tai tu jį užmuši ir išgersi jo kraują...”

Smarkiai išsigandęs sapno Mkogu nubudo. Jo akyse vis stovėjo juodas

žaltys. Šaltas prakaitas išmušė jį visą. Kas baltųjų žmonių turės sugauti juodąjį žaltį? Aišku, misijonierius. Tiesa, jisai labai geras pasirodė Mkogu, bet sveikata ir sava gyvybė yra brangesnė už baltojo žmogaus, nusprendė Mkogu.

Prašvito dailus rytas. Sukilo paukščiai, sušlamėjo medžiai, ryto švelnaus vėjelio siubuojami. Atsikėlėme ir mes visi kartu su tekančia saule, kad pasimeldę galėtume naujų darbų imtis.

Vos pabaigiau laikyti šv. Mišias ir dar nesusėpėjau sutvarkyti liturginius rūbus, štai kaimelio vadas atsiuntė pas mane savo tarną. Atėjęs ėmė skėčioti rankomis, pasakoti ką tai man nesuprantamo. Gerai, kad šiek tiek buvau jų kalbos jau pramokęs. Supratau, kad aš turiu užmušti juodąjį žaltį, kitaip man mirtis.

Klausiu jo, kur yra juodieji žalčiai. O jis man ženklais paaiškina, jog toli nuo čia, balose. Ten nuvykti reikia dvi dieni keliauti. Nebuvo kas daryti. Ap-siėmiau užmušti juodąjį žaltį.

Nušvitusiu veidu juodukas pasiskubino man pasakyti, kad valdovas atsiųs pagalbon savo žmones, nes bijo kad nepabėgčiau. Jisai pranyko.

Šiurpuliai ir galimos mirties baimė perėmė visą. Buvau vos 26 metų amžiaus, stiprus ir drąsus Kristaus darbininkas, o čia galiu žūti be jokios naudos Kristaus Bažnyčiai. Pirmosios mano svajonės apie garbingą misijų darbą pranyko, kuomet netikėtai, vos pradėjus darbą, gresė mirtis. Ir kas-gi su-laikys prietaringąjį Mkogu, kad jisai manęs neužmuštų?

Prisiminė garbinga mano matutė, tėvelis ir giminės, prisiminė aiškiai to-

ji valanda, kuomet motinė su ašaromis akyse ir skausmu lydėjo mane į nežinomą misijų darbą. Kaip didelis skausmas turės jos širdį suspausti, kuomet sužinos, kad jos sūnus žuvo, kad juodasis žmogus išgėrė mano kraują, norėdamas pasveikti nuo drugio.

Liūdnos mintys prislėgė mano sielą. Bet nebuvo kas daryti. Mkoğu atsiuntė penketą vyrų. Katachetą-brolį ir mano daiktų nešikus pasiėmė kaip užstatą, kad aš nepabėgsiu. Bet nuduotoji mano drąsa, matyt, paveikė į Mkoğu. Jisai suteikė man dovanų: keturis paaugusius viščiukus.

Iškeliavome tą pat vakarą. Reikėjo plaukti upe žemyn, pavandeniui į žalčių ir angijų karalystę. Uodai ir šamaikai gylė veidą, rankas. Nebuvo galima užmigti. Rytojaus diena buvo labai karšta. Saulė degino, luotelis įkaito, — kur prisiglausį, svilina.

Jau saulutė pradėjo slinkti vakarop, kaip štai ant upės kranto pamačiau didelę žalią kirmėlę. Ir juo tolyn, juo kirmėlės, angys ir žalčiai daugėjo. Vienoje vietoje jų buvo kelios dešimtys. Supratau, kad atvykome į žalčių karalystę. Domiai žiurėjau į krantus, ieškodamas juodojo žalčio. Buvo daugybė įvairiaspalvių kirmėlių: žalsvų, varinių, šlakuotų, rudų, bet visiškai juodų nesimatė. Irklų paerzintos kirmėlės, vienos traukėsi į žoles tolyn, kitos puolė vandenin. Bet štai viena ilga kirmėlė, puolusi vandenin, smarkiai įriasi prie mūsų laivelio. Iškišusi baisų dvišaką liežuvį, gasdino mano bendrakeleivus. Prisiūrė prie luoto ir bando isirangyti. Mano keleiviai to nelaukė, išsigando. Bet aš buvau pasirengęs į kovą, — suvariau kulką į žiotis ir kirmėlė sudribo. Juodieji draugai atgijo. Tuoj sukapojo kirmėlę ir džiaugėsi, kad turės gerą vakarienę.

Tuo metu saulutė jau buvo prie laidos. Reikėjo susieškoti sausą nakvynei vietą. Luotelyje nebuvo galima dailaikyti: uodų ir kitų vabzdžių milijonai sukosi aplinkui ir gėrė pripuldami mūsų kraują. Reikėjo nuo jų gintis. Bet pelkėtoje vietoje sunku buvo surasti tinkamą nakvynei vietą. Pamatėme gultinai žvejų ugniavietę ir sutarėme tenai sustoti. Valgio nuotrupos, žuvų kaulai liudijo, kad čia žmonių būta. Su pasibaisėjimu juodieji aptiko taipgi baisaus rainio pėdas. Matyt, jo neseniai čia būta. Bet kas daryti? Jau tamsu, kitos vietos neturime. Užkurėme didelį laužą. Rainiai ir liūtai ugnies bijo. Tą žinojo juodieji. O ir vabzdžiai bėga nuo dūmų. Drąsesni žūva liepsnose. Pasiščiau gretimai savo palapinę. Juodieji išsikėpė užmuštąją kirmėlę ir su dideliu pasigėrėjimu ją suvalgė. Man teko pasitenkinti keptu vištuku.

Pavalgę juodukai greitai sumigo, o aš klaupiau savo palapinėje ir pradėjau nuoširdžiai, karštai melstis.

— Viešpatie, tu žinai, kad dėl Tave apleidau savo tėvą ir mylimą motiną, norėdamas tikėjimo šviesą nešti stabmeldžiams, tiems, kurie apie Tave negirdėjo. Viešpatie, esi galingas pagelbėti man surasti ir užmušti juodąjį žaltį ir tuomi pakreipti brangias juodųjų žmonių sielas prie išganymo. Tavimi, Dieve, pilnai pasitikiu ir nebūsiu užgėdintas. Dieve, padidink mano tikėjimą!

Ir vėl nunešė mane mintis atgal į tėvynę, pas mylimus tėvelius. Ką jie veikia? Ar žino jie, kokiame esu pavojuje?

Tik staiga girdžiu, kad pasilikusieji gyvi vištukai sujudo, sunerimavo. Jie buvo čia pat, visai arti. Iškišu galvą iš palapinės. Ir ką matau? Štai juodas, labai ilgas žaltys rengiasi šokti ant ma-

no vištukų. Laužo blėstanti ugnis mainėsi ant jo žvilgančio juodo kūno. Nieko nelaukdamas pagriebiu šautuvą.

— Paf! paf! — pasigirdo ore. Pa-
taikiau. Žaltys gulėjo išdrikas.

Juodukai pašoko ir prie ginklų! Jie manė, kad kas nors juos užpuolė. Išsigandę manęs klausia, kas įvyko. Aš-gi, parodydamas jiems juodąjį žaltį, pasakiau.

— Mano Dievas atidavė mums jį.—

Užmuštąjį žaltį įritome į valtį ir vėl sugulėme. Juodieji stebėjosi, o aš dėkojau Viešpačiui už Jo aiškią man globą.

— o —

Skubiai gryžome pas Mkgu. Kelionė, rodos, tiek daug nebevargino mūsų, — visi džiaugėmės, kad greitai pavyko užmušti juodąjį žaltį.

Mkgu vis dar jautėsi blogai. Bet, pamatęs juodąjį žaltį, jisai it jį pažinęs, atgavo vilties pasveikti. Tuoju užkaitėme vandens katilą, į jį juodieji įmetė žaltį, o aš pasėmiau iš to katilo gerą puoduką vandens, nepastebėtas įbėriau chininos, vaistų nuo drugio, į puoduką, išmaišiau ir padaviau Mkgu gerti.

— Išgerk visą, o būsi sveikas, — pasakiau aš jam. Jisai išgėrė. Ramiai išmiegojo naktį ir paryčiu pasijuto daug sveikesnis. Tuoju pakvietė mane ir sako:

— Mano gydytojas jau negyvas. Pasilik jo vietoje pas mane, o tau duosiu kiek nori oškų ir belaisvių. — Bet aš pakraipiau tik galvą ir jam atsakiau:

— Mano Dievas, kuris mums atidavė juodąjį žaltį, kito ko reikalauja nuo manęs. Jeigu norėtumei mane sulaikyti, pasipriešintum Jo valiai. Bet leisk man apsigyventi netolumoje ir pastatyti maną Dievui šventyklą. —

Mkgu rupėjo sveikata. Jisai bijojo

nusikalsti baltųjų žmonių Dievui, užtat mielai sutiko man duoti medžių ir darbininkų, kad Galybių Viešpačiui pastatytčiau bažnyčią.

Pagyvenęs kurį laiką su jais ir geriau jų kalbos pramokęs, pradėjau jiems kalbėti apie tikrąjį Dievą. Noromis ir godžiai jie klausė manęs. Visas beveik sodžius kartu su jų viršininku Mkgu priėmė Krikštą.

Pragaro žaltys buvo nugalėtas ir jų sielos, Kristaus krauju atpirktos, džiaugėsi Dievo sunų laisve.

Taip, Dievui padedant, atsirado nauja Kristaus Bažnyčios atžala francuzų valdomosios Gvinejos šalyje.

K. B.

— o —

KATALIKŲ PASAULY

DUBLINAS (Airija). Airija šimet apvaikščioja šimtmetines sukaktuves savo išsiliuosavimo, kaipo katalikai, iš po protestoniško jungo ir bjaurių, žiaurių persekiojimų. Bus todėl čia didžiausios religinės iškilmės. Birželio 23 d. įvyko didelė procesija su Šv. Sakramentu. Nešti baldakimą tapo pakviesti du sau priešingų politinių partijų vadu — Cosgrave ir De Valera. Abu sutiko. Vienas šale antro eis, nešdami baldakimą ir tuomi parodydami, kad abiem, kaip katalikam, čia rūpi pagarbinti Dievas o ne politika varinėti.

KAUNAS (Lietuva). Lietuvoje iškilmingai buvo minėtos atgavimo spaudos 25 metų sukaktuvės. Senieji lietuviai žino gerai, koki tai buvo laikai, kada rusų valdžia juos kankino už vartojimą lietuviškų knygų ir laikraščių lotyniškomis raidėmis.

Spaudos sukaktuves minėjo ne vien draugijos, organizacijos, bet Katalikų Bažnyčia Lietuvoje.

Kauno Arkivyskupija ir Vilkaviškio

1085185

Vyskupija susitarusios sutvarkė, kad geguž. 9 d., "po iškilmingos sumos, minint 25 metų atgautos spaudos sukaktuves ir dėkojant Viešpačiui už tą gražintąją laisvę, kad iškilmingai būtų pagiedota "Te Deum laudamus" su visomis prie himno priklausančiomis maldelėmis."

ARIZONA. Čia vienoje High School'ė turėjo įvykti užbaiga mokslo metų. Baigiančiųjų klasė nubalsavo kviesti kalbėtoju baigimo vakare vyskupą, D. J. Gercke iš Tucson.

Baptistų bažnyčios pryčeris parašė į Studentų Baptistų Susivienijimą, kad jie nedalyvautų mokyklos užbaigime delto, kad ten kalbėtoju bus katalikų vyskupas.

Laiškas neturėjo pasekmių. Visi studentai dalyvavo ir buvo labai patenkinti vyskupo kalba.

ROMA (Italija). Šv. Tėvas, švesdamas savo kunigystės penkiasdešimties metų jubiliejų, gauna iš įvairių tautų ir vyriausybių daug gražių ir brangių dovanų. Prancūzijos vyriausybė prancūzų tautos vardu dovanojo tris puikius iš Angkor'o šventyklos skulptūrų atvaizdus (reprodukcijas). Patys pavėikslai laikomi Trokadero muziejuje; jie vaizduoja rojų, pragarą ir teismą.

Brangias dovanas taip pat pasiuntė bavarų vyriausybė.

Italijoje net pavieniai miestai, pagerbdami Popiežių kaipo Aukščiausį Katalikų Bažnyčios Valdytoją, duoda dovanas. Pavyzdžiui, Milano katalikai, reikšdami šv. Tėvui meilės ir prisirišimo jausmus, dovanojo 65 cm. aukštumo iš aukso nulieta gražiai figūruotą monstranciją.

KAUNAS (Lietuva). *Šeši isakymai katalikų veikimo nariams.* Cambrai diocelijos arkivyskupas Mgr. Chollet neseiniai yra davęs šiuos nurodymus katalikų veikimo nariams:

1. Katalikų veikimo nariai turi duoti pavyzdį sąžiningumo savo darbuose ir

savo santykiuose.

2. Jie turi ištikimai atsiminti savo religinę, moralinę ir patriotinę pareigą dalyvauti dievobaimingai pamaldose sekmadieniais ir šventadieniais ir gerai jas visuomet atlikti.

3. Jie turi rūpintis visomis išgalėmis mokyklų reikalais. Tėvams aiškinti jų teises ir pareigas mokyklų klausime, stengtis, kad būtų pašalinti neteisingi įstatymai.

4. Jie turi be baimės ir su visu pasiaukojimu rūpintis, kad viešame gyvenime išgalėtų Kristaus mokslo dėsniai.

5. Jie turi veikliai remti ir platinti gerus laikraščius ir vesti nuolatinę kovą prieš laikraščius ir knygas, kuriose puolama religija, krikščioniška dorovė ir visuomenės tvarkos pagrindai.

6. Jie turi rūpintis gailestingumo darbais, visuomenės reikalais pagal popiežių mokslą, vienu žodžiu, jie visomis išgalėmis stengsis įgyvendinti visuomeninį Kristaus viešpatavimą.

ROMA. Moterys Italijoje pradėjo taip save daryti naujų madų drabužiais, kad į šį reikalą buvo priversta įsikišti net valdžia, sudarydama tam tikrą komitetą apsvarstyti italų moterų drabužių klausimą. Po karštų ginčų ir ilgų svarstymų komitetas priėmė šitokią visoms moterims privalomą nutarimą: 1) moterų drabužiai neturi būti siauri, kad jie neleistų pasireikšti moterų kūno formoms; drabužiai negali būti permatomi; sijonas neturi būti siauras, rankovės turi būti žemiau alkūnių; 2) jaunos mergaitės turi nešioti sijonus žemiau kelių; 3) suaugusių moterų sijonai turi uždengti blauzdas; griežtai draudžiama nešioti šviesias ir permatomas kojines.

Ar ne pravartu būtų ir pas mus madas aptvarkyti.

ŠV. JĖZAUS ŠIRDIES INTRONIZACIJA.

Rašo Kun. Dr. J. Vaitkevičius, M.I.C.

(Tęsa).

Kristus sugrąžino vergams žmogaus teises, o kuomet užaugo jo pasėtoji artymo meilės sėkla, panaikino visiškai vergiją.

5. Nusidėjėliams Kristus atnešė dovanojimą ir išganymo viltį. Kristus patsai dovanuoja nuodėmes Magdalenai, Petru, latru, ant kryžiaus, jis paliko apaštalams valdžią atleisti nuodėmes jo vardu. Iki Kristui nieks neturėjo tokios valdžios ir žmogus įpuolęs į nuodėmes, turėjo nustoti ir išganymo vilties.

Šiandien ateini išpažinties ne kad tave surišę mestų į kalėjimą, bet kad tave paliuosuotų, kad atrištų tuos pančius, kuriais surišai save, nusidėdamas.

6. Kristus išmokino mylėti ir neprietelius. Iki Kristui viešpatavo taisyklė: dantis už dantį, akis už akį, gyvybė už gyvybę. — žodžiu, grieščiausias kerštas. Kristus liepė gerai daryti tiems, kurie mums daro blogai, kad būtumėm dangaus Tėvo vaikeliai, kuris siunčia lietu geriams ir blogiems ir liepia saulei šviesti teisingiems ir neteisingiems. O ko Kristus mokė kitus, tai pildė patsai. Ant kryžiaus kybodamas, nešaukė Dievo baismės kryžiuotojams, bet Dievo pasigailėjimo ir dovanojimo: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino ką daro.“ Nuo tų laikų katalikų Bažnyčia, Kristaus pavyzdžiu eidama, meldžiasi už savo priešus ir prašo jiems šv. Dvasios ir tikro atsivertimo.

7. Iš Kristaus mokslo kilo ir tarpautinė meilė.

Žydai labai nekenė kitų tautų; jie manė, kad visos tautos yra Dievo pasmerkto ir atmetos, o būsimas Mesijas gelbėsias vienus žydus. Kristus priešingai jų nusistatymui ir laukimui

liepė skelbti Evangeliją visam pasauliui, liepė krikštyti visas tautas, nes visoms tautoms atnešė išganymą.

Kristus, mokydamas žmones meilės, išpildė, ką pranašas Ezekielius 11. 19 buvo apie jį paskę: „Aš atimsiu jiems akmeninę širdį, o suteiksiu širdį iš raumenų, ir būsiu aš jiems tėvas, o jie bus mano vaikeliai.“

Kuomet žmonės neteks Kristaus meilės, neteks ir tos minkštos iš raumenų širdies, susieškos vėl sau akmeninę širdį ir pradės daryti tuos žiaurumo darbus, kuriuos Kristus buvo panaikinęs.

Intronizaciją padarė, lavinsimės gailinguos darbuos: alkaną penėsime, trokštantį girdysime, nuogą rėdysime, pakelevingam duosime nakvynę, slauginsime ligonį, rūpinsimės belaisviais, laidosime numirėlius krikščioniškai su maldomis, o ne pagoniškai — su vainikais. Nemokantį mokinsime, prisidėsime prie misijų palaikymo pagonų kraštuose, klystantį išpėsime, abejojančiam duosime gerą patarimą, raminsime nuliudusius, kantriai kėsime skausmus, dovanosime skriaudas, melsimės už gyvus ir mirusius.

Taip darysime, taip mums Dieve padėk!

Ramybė.

Pamatę upėje sukurius ir vandens virimą, tuojau darome išvadą, kad upės dugnas yra nelygus, kad ten esama akmenų, kurie neleidžia vandeniui ramiai tekėti. Vanduo, atsimušęs į akmenis, šoka atgal ir ieško kitos vietos plaukti tolyn, tuo būdu ir susidaro sūkuriai.

(Bus daugiau).

MUSŲ DARBAI

Balsas iš Lietuvos.

Didžiai Gerbiami Tamstos:—

Jau veik pusė metų suėjo, kai nebelanko manęs mylimas, Tamstų leidžiamas, Amerikos lietuvių katalikų savaitraštis "Laivas". Tas dalykas man yra nemalonus ir skaudus, kad mane apleido mylimas laikraštis. Šiuo tariau širdingiausių ir karščiausių dėkui gerb. Tėvams Marijonams už tą nepaprastą malonų duosumą, parodytą per 3 su viršum metus, siunčiant veltui "Laivą." Juk "Laivas" per tą 3-jų metų laikotarpį buvo nuolatinis mano draugu, geriausiu patarėju, dvasiniu vadovu. Per patį audringąjį jaunatvės laikotarpį (16—19 m.), kuomet tenka susidurti su kūno geidulių kova, norinčių pavergti mano sielą, kuomet likimas galėjo nulemti liūdną mano ateitį, tuo laiku kaip tik mane pradėjo lankyti "Laivas", padarydamas didžiausios įtakos į mano jauną sielą.

Jis mane sulaikė nuo nedorų veiksmų, stiprino mano tikėjimą, nuolatos malonia kalba aiškindamas tiesą ir, lig geriausias draugas, malonus mokytojas, nuramindavo mane, kuomet pasaulio audrų verpetai pradėdavo kankinti mane, kada neturto dėliai tekdavo liūdnai susimąstyti. Ir jei aš šiandie likau toks, kaip reikalauja tas gerasis draugas—mokytojas, tai tik dėka mylimo "Laivelio."

Vienok aš jo šiandien netekau. Žinau kodėl taip atsitiko. Juk Marijonai nėra kokie kapitalistai, kurie galėtų veltui siųsti laikraštį. Bet aš jo jau pasiilgau. Ir kuo toliau, to labiau. Ir kaip paprastai gyvenime ką nors praradęs žmogus įvertina tą dalyką, taip ir aš dar labiau trokštu "Laivo", kuris man nuolatos rodytų, kaip reikia keliauti šv. Petro laivu, kad laimingai pasiekus Amžinąjį Uostą.

Ir todėl šiuomi drįstu kreiptis į Tamstas su prašymu, ar ir toliau aš negalėčiau gauti "Laivo". Beabejo, nemalonu ką veltui gauti, bet neturėdamas giminių Amerikoje, kurių galėčiau paprašyti išrašyti "Laivą", kreipsiuos į Tamstas, nuolankiai prašydamas siuntinėti "Laivą."

O jei nebūtų galima šis mano prašymas patenkinti, tai gal sutiktumėte Tamstos nurodyti gerų katalikų (labiausiai remėjų) adresus, kurių aš paprašyčiau asmeniškai laiškais. Gal atsirastų bent vienas toks, kuris galėtų patenkinti mano troškimą. Ar Tamstos apie tai "Laive" paskelbtumėt. Už tai būsiu labai dėkingas.

Tat dar kartą prašau Tamstas rasti galimybės, kad mane vėl pradėtų lankyti nuolatinis malonus svečias, — brangus laikraštis "Laivas." Už tai aš liekuos amžinai dėkingas gerb. Tėvams Marijonams.

Su didžiausia pagarba, *J. Gražys.*

Adr.: Juoz. Gražys, Varniškių kaimas, Vyžuonų pašto, Utenos apskr.

P. S. Atsidėkojimui už gerą padarymą aš siuntinėsiu "Draugui" iš savo krašto žinučių.

19 d. birželio, 1929 m.

Kolegijos Remėjai ..

Ant. Žolynienė Chicago, Ill.	3.00
Magd. Naujelijienė Gr. Rapids, Mich.	3.00
Ona Jurgulaitė Lietuvoje	3.00
Mar. Jurgulaitė Lietuvoje	3.00
Dom. Bartkienė Joliet, Ill.	3.00
Pranas Kuras Norwood, Mass. ...	3.00
Mar. Čepurnienė Lietuva	3.00
Juozapa Sukalienė Lietuva	3.00

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkui, gerb. Remėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

Amerikos Lietuvių Žinios.

L. R. K. SUSIV. 1929-1930 M. VAJUS PLANAS. — L. R. K. S. A. Pildomasis Komitetas 1929 m. liepos 24-26 dd. įvykusiame pusmetiniame susirinkime, nustatė sekantį Susivienymo 1929-1930 m. Vajaus Planą:

Bendros Taisyklės:

1. Vajus pradedamas 1929 m. spalio mėn. 1 d., baigiamas 1930 m. gegužės 20 d. Pradžios nebūna.

2. Narių prirašymo darbą varo kuopų agitatoriai-organizatoriai, kuriuos stengiasi pasiskirti kiekviena kuopa ir apskritis iš savo veiklesnių narių tarpo; padeda apskričių valdybos ir Centras. Centras prisideda patarimais, nurodymais.

3. Vajaus metu įsirašantys į Susivienymą (pomirtinės ir pašalpos skyrius) visas mokesčius Centrai moka, kaip nurodo organizacijos taisyklės.

4. Vajaus metu prirašomi nariai nuo 16 iki 50 metų į suaugusiųjų skyrius ir nuo 1 metų iki 16 metų į Jaunųjų (vaikų) skyrių.

5. Kur tik apystovos leidžia, organizuojami Jaunųjų (vaikų) Skyriai.

6. Vajaus konteste už pilnametį narį duodama 10 balsų; už jaunametį 5.

7. Naujų kuopų organizatoriams yra skiriama specialis atlyginimas, sulig pasidaravimo, kurį nustatys Susivienymo Valdyba.

8. Vajaus metu naujai suorganizuotų kuopų nariai priskaitomi prie Vajaus kontesto.

9. Vajaus rezultatai oficialiai skelbiami Susiv. organe "Garse", kaip galima dažniausia ir ne rečiau kaip mėnuo.

10. Organe skelbiamos konteste dalyvaujančios kuopos, kontesto darbuotojai.

Atlyginimas.

1. Už prirašymą naujų narių skiriama toks atlyginimas: už kiekvieną pilną dešimtį naujų narių, kaip premija, mokama po vieną dolerį už narį. Jeigu mažiau 10 narių, tai tik po 50 centų už narį. Pav., asmuo prirašęs 19 naujų narių gauna \$10.00 už pirmus dešimt narių, o už likusius devynis po 50 centų už narį, arba viso \$14.50. Už jaunamečius gaus po 25c. nuo kiekvieno įrašyto.

a). Organizatoriai gauna kreditą tik už tuos narius, kuriuos prirašo. Liudys parašas nario aplikacijoj.

2. Vajui pasibaigus išleidžiama specialis "Garso" numeris, sužymint, kiek kuri kuopa yra prirašius Vajaus metu narių. Ten pat surašoma ir dovanas laimėję agitatoriai-organizatoriai.

Pastaba Kuopoms ir Apskritims.

1. Kad kuo daugiau darbuotojų įtraukti į darbą, Centro Valdyba prašo kuopų ir apskričių iš savo pusės (išdo) skirti dovanas savo organizatoriams.

Centro Valdyba.

SO. WORCESTER, MASS. — Aušros Vartų parapija, sulaukusi naujo klebono, gerb. kun. A. Vasio, surengė jam liepos 14 d. priėmimo vakarienę.

Dalyvavo labai daug žmonių. Kalbėjo advokatai Bublįs, Barkus, Dr. Laudzius, kun. Vembrė ir pats gerb. klebonas.

Koncertinėje dalyje pasižymėjo J. Mitrikaitė, A. Paruliuotė, M. Manasaitė, taipgi V. Patulienė. Deklamavo Žemaitaitytė.

Vakarą baigėme su iškilmingu orkestro maršu.

Visi patenkinti. Net apsnūdėliai ima lankytis bažnyčion ir visas parapijos ūpas geras.

P.—ka.

WAUKEGAN, ILL. — Liepos 28 d. šv. Onos draugija turėjo dideles iškilmes.

Tą dieną buvo šventinama graži, nauja Šv. Onos stovykla ir vėliava.

Iškilmės prasidėjo šv. Mišiomis.

Po pietų visa draugija "in corpore"ėjo į Lietuvos auditoriją, kur buvo suruošta daili programa.

Pirm. E. Petkiutė, atidariusi programą, pakvietė svečią kun. A. Bublį, kuris pasakė gražią prakalbą.

Po to, buvo dainos, solo ir gražus veikalas, kuri išpildė šv. Onos dr-jos narės.

Vakare buvo šokiai ir piknikas prie svetainės.

Apvaikščiojimas visais žvilgsniais buvo sėkmingas. V. S.

A. L. R. K. FEDERACIJOS KONGRESAS. — XIX Amerikos Lietuvos R. K. Federacijos kongresas bus rugpiučio 20, 21 ir 22 dienomis, šv. Antano lietuvių parapijoje, Cicero, Ill.

Visos organizacijos, priklausančios Am. L. R. K. Federaciją ir užsimokėjusios kongreso nustatytas duokles, siunčia savo atstovus į kongresą sekančioje tvarkoje:

Centralinės organizacijos turinčios 1000 narių vieną atstovą, turinčios 5000 narių 2 atstovus ir 10,000 narių — 3 atstovus.

Federacijos apskritys 3 ats.

Federacijos skyrius 2 atst.

Draugijos po vieną atstovą nuo draugijos ir po vieną nuo pilnų 100 narių.

Redakcijos ir centralinių organizacijų kuopos po vieną atstovą.

Visi atstovai turi turėti rašytą įgaliuojimą paliudyta draugijos ar kuopos valdybos parašais ir savo dvasios vado parašu. Sekr.

SPRING VALLEY, ILL. — *Perorganizuojama Vyčių kuopa*. Liepos 23 d. susirinko šios kolonijos jaunuomenė ir perorganizavo Vyčių 28 kp.

Petras Ivanauskas išrinktas pirminiku, Amilija Sinkiutė—raštininkė ir Pulkiūtė — kasin. Kazimieras Pilipaitis bu-

vo išrinktas maršalka. Adelė Grudutė ir Petras Ivanauskas išrinkti susirašinėti su centru apie duokles ir taip toliaus. Stela Jokūbauskaitė išrinkta korespondente. Geros kloties. G—sas.

NEW BRITAIN, CONN. — Liepos 29 dieną ryte atsiskyrė su šiuo pasauliu žymi lietuvių dainininkė M. Blažauskaitė, 28 metų amžiaus.

Mirties priežastis—gerklės liga, kuri ūmai perėjo į plaučių uždegimą.

A. a. Mikalina buvo garsi dainininkė ir gero būdo lietuvaite. Visi apgailauja jos netikėtą mirtį.

Velionė Mikalina buvo sąmoninga lietuvaite ir uoli katalikė. Per 15-ka metų ji giedojo vietos lietuvių šv. Andriejaus parapijos chore, vėlesniais laikais užimdama solistės pareigas. Amžiną atilsį suteik jai, Viešpatie!

ROSELAND, ILL. — Praeitą sekmadienį Šv. Onos dr-ja iškilmingai šventė savo 25 m. gyvavimo sukaktuves. Draugijos narės, uoliai lankiusios Šv. Onos novenos pamaldas, liepos 26 d. iškilmingai priėmusios "in corpore?" Šv. Komuniją, liepos 28 d. suruošė šaunią vakarienę. Buvo daug svečių ir svetimų kunigų.

DETROIT, MICH. — Seserų namui kasama sklepas. Šis namas buvo pirma Detroito lietuvių bažnyčia. Iškasus sklepa, bus išmūryta pamatas ir sienos plytom apmūrytos. Darbas kainuos \$5,000. Darbą apsiėmė P. Gabrys, Šv. Jurgio parapijos darbuotojas. Jis visados turi darbo, nes patarnauja pigiau, negu kiti kontraktoriai.

Be to, maliuojama parapijos mokykla, kas atsieis netoli \$600.00. Tą darbą apsiėmė J. Žemaitis, neseniai atvykęs iš Akron, Ohio. Jis yra ilgai darbavęs tarp Akrono lietuvių katalikų.

Savas pas savąjį.

V. P. J.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Pasitaiko susidurti su tokiais žmonėmis, kurie skaitosi save katalikais, eina kas šventadienis į bažnyčią, o niekina tikėjimą ir ginčija, kad viskas pramanyta. Ar būtų nuodėmė pasakius kitiems tokį jų pasielgimą?

“L.” Sk-jas. Chicago.

ATSAKYMAS. — Toki katalikai yra tai, kaip tie paukščiai, kurie teršia savo lizdą. Toki paukščiai — labai prasti paukščiai.

Dar aršiau. Tokie katalikai yra panašūs į Judą Iskariją, išdaviką. Tas sukinosi apie Jėzų, bendravo su apaštalais, bet savo širdį turėjo velniui pavedęs. Jis atliko savo išdavikišką darbą ir iš pelno nusipirko sau virvę pasikarti. Jis pasikorė ir žuvo. Žus ir tokie, velniui pavedę savo širdį katalikai.

Kristus kentė Judą. Jis labai neaiškiai nurodė apaštalams Judo sumanymą. Bet nurodė. Įspėjo kitus savo mokytinius.

Reikia, kiek laiko kęsti tokius katalikus. Tik ištyrus, kad jie yra pavojingi kitiems, kad jie sėja papiktinimų, gadina kitus tikinčiuosius, tai tuomet reikia jų veidmainybę iškelti aikštėn dėl meilės kitų žmonių.

KLAUSIMAS. — Būdama 13 metų amžiaus, prisižadėjau lankyti šv. Trejybės dienoje Panemunės šv. Trejybės bažnyčią per 5 metus. Karui ištikus išvažiavau iš tos vietos ir daugiau negalėjau aplankyti tą bažnyčią. Patekus Amerikon, neturiu vilties kada nors pasiekti tą vietą. Prašau patarti, ką turiu daryti?

A. L—dis.

ATSAKYMAS. — Geriausias ir lengviausias būdas tas dalykas baigti, tai per išpažintį paaiškinti tą savo pasižadėjimą nuodėmklausiu ir paprašyti, kad jis pamainytų tai kitu geru darbu. Tas nurodytas geras darbas kaip bus atliktas, bus

viskas baigta ir gyvensi sau ramiai.

KLAUSIMAS. — Kodel Lietuvoje žmonės, gavėnios metu, eina stacijas vieni, be kunigo, o Amerikoje be kunigo neina. Visuomet kunigas jiems turi vadovauti?

E. Mac-tė. Lietuva.

ATSAKYMAS. — Stacijų atlaidai priklauso ne nuo kunigo. Norint gauti stacijų atlaidus, reikia eiti stacija nuo stacijos, einant pavieniui, arba sekti mintimi stacija nuo stacijos su vadovaujančiu kunigu ar šiaip žmogum ir mąstyti Jėzaus Kristaus kančią, galutinai pasimelsti Bažnyčios intencija.

Yra Lietuvoje parapijų, kuriose kunigai vadovauja stacijų ėjime gavėnios metu, bet nėra tai reikalinga dėl atlaidų. Lietuvoje žmonės labiau įpratę eiti, tai nėra reikalo jiems vadovauti.

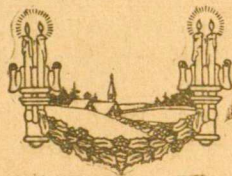
Amerikoje lietuviai katalikai labiau “suponėję”, arba gal būt ir labiau atšalę stacijų ėjime pavieniui, tat jiems dažniausia vadovauja kunigas, o jie klupo arba stovi suoluose.

Be to, Amerikos bažnyčiose yra negalima eiti stacijų visiems bendrai. Visa, mat, bažnyčia užpildyta suolais, likę tik siauri takai. Vienam kunigui su patarnautojais gana lengva eiti stacijos, todėl taip ir praktikuojama.

KLAUSIMAS. Ar galima nešioti “škaplierius,” suvyniotus į skarulėlį, kad jie nesusiterštų?

E. M—tė. Lietuva.

ATSAKYMAS. Galima. Vietoje nešioti įvairių brolių škaplierius, Bažnyčios yra leista nešioti “škaplierinį medalikėlį.” Juo galima pasinaudoti.

Lietuvos Žinios

Neteisybe netoli tenueisi. Tauragė. Šiomis dienomis Šiaulių Apygardos teismas Tauragėje nagrinėjo labai svarbią įsisteigusios Tauragėje akcinės bendrovės "Rūtos" išgriovėjų bylą. Bendrovės užsibrėžti gražūs tikslai kelti mūsų tautiečių pramonę žuvo, nes atsirado tokie žmonės, kurie sumanė pasielgti kitaip. Gudžiūnas, Karsokas ir k. įstoja į šią bendrovę ir panaudojo savo asmeniškoms tikslams, kad ją sugriovytų, jų turtą sau į kišenes susidėtų. Bet žmonių patarlė visai teisingai sako, jog "Neteisybe netoli tenueisi." Ir iš tikrųjų. Šiomis dienomis atsirado vienas žmogus, kurs iškelė aukščiau minėtos bendrovės bylą. Bylą išnagrinėjęs, Apygardos teismui paaiškėjo, kad Gudžiūnas, Karsokas ir k. šios bendrovės turtą pasisavino neteisingu keliu. Teismas šiuos asmenis pripažino kaltais, jų turtą perleido buvusiems akcinės bendrovės savininkams. Be to, Gudžiūnas nuteistas kalėti sunkių darbų kalėjime 4 metus, Karsokas 2 ir pusę metų, o kiti, kaip mažesni kaltininkai, nubausti mažesne bausme. Nors "Rūtai" ir sunkus kelias vėl atsigausti. tačiau reikia tikėtis, kad jis atgys ir savo darbą pradės vėl sėkmingiau dirbti. "Š."

Visose apskrityse, kurios prieina prie demarkacinės linijos su lenkais, įvesta sustiprinta apsauga. Apie tai paskelbė vietos gyventojams karo komendantai.

Perkūno darbai. Liepos mėn. Lietuvoje siautė audra. Užvenčio valsčiuoj, Giedraičių kaime perkūnas nutrenkė 16 metų vyrą J. Bukontą. Šiaukėnų apylinkėj — 2 arklius. Tarp Kurtavėnų, Šaukėnų ir kitose vietose nutrenkė telefono vielas, padegė namų. Staigus potvynis ir smarkūs lietūs sugadino nemaža pašėlių, vietomis išnešė tiltelius ir lieptus.

Tačiau bene daugiausia audra prigadino džuokus apie Krėsną. Apytikrėmis

žiniomis, toj apylinkėj esą apie 14 prirenktų ar šiaip perkūno paliestų, o 3 ar keturi — visai užmušti. Žmonės pasakoja, kad audra nėjusi per daug plačiu ruožu, tačiau perkūnas nuolat trenkęs. Visą laiką buvo girdėti tarsi didžiulis ūžesys ir po žemę raičiojęsi ugniniai žaliai. Trobesių nedaug padegta, bet medžių padaužyta gana daug. Ir žmonių palietė keliolika, tik jie kažin kokiū būdu išliko gyvi. Taip Būdviečių valsč. naujakurio Petručionio tarnaitė žaibas suvirino ant kaklo grandinėj, bet jos nutrenkė. Nutrenkė tik pačią šeimnininkę, smarkiai apdraskydamas ir priglūšino jos vyrą, kuris dabar guli ligoninėj. Petručionis taip pat smarkiai apdegintas, pajudęs, bet kalbėti dar gali. Apie audrą jis beveik nieko neatsimena. Atsimena tik tai, ką matęs prieš trenkiant perkūniui į jo namą.

Joninių šventė. Gražiškiai. Joninių vakarą Gražiškių pavasarininkai surengė nematytas dar iki šiol gražiškiesiems iškilmes. Kalne buvo iškeltos tautiškos vėliavos. Pavakarėj jaunimas ir seniai ėmė rinktis į kalną, kame prasidėjo tautiški žaidimai ir šokiai. Vėlai vakare buvo suvaidinta poeto Liudo Giros misterija "Paparčio Žiedas" antras veiksmas. Vaidinimą tvarkė ir pats dalyvavo K. Inčiūra. Jis taip pat buvo parašęs šitai misterijai įžangą ir pabaigą.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVE

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

1085185

